גוטע מענטשן

די וועלט גייט דורך זייערע אויגן
ווי דער זומער דורך די פעלדער גייט.
גלייך די ערד מיט אייביקייט אנגעצויגן
ליגט אין זייער ווארט דאס וואקסן גרייט.

דאס שלעכטס איז א גיבור, וואס קעפט זיך אליין
ווען איינער פון זיי שיינט אויף: איך בין!
אז זיי שפרייזן שטיל און זילבערן אין לבנהדיק קליין
שווימען פינצטערע טייכן גוט, פריש און גרין...

ווען זיי זעען ארעמקייט און אומרעכט און זינד,
און שווערע טעג רייטן אויף מענטשישן רוקן,
איז זייער בליק א מאמע: זי קאן פאר איר קינד
אימהדיקע בערג פון ארט אוועקרוקן...

זייער כוח הענגט אומשטערבלעך ביי די שטערן,
און איז דער ערשטער, וואס דערוואכט,
ווייל אז מען וויינט, מוז ער וויינען הערן
און איילט צו די פארדעכטיקע ווינקלען פון דער נאכט...

זייער כוח פארשלאסן אין באהעלטעניש ווי דער טויט,
כאטש חלום שפיגלט און שפילט זיך אויף זייערע ווענט,
אזוי כעסט דער הימל זיך לאנגזאם און ווערט ערשט רויט
ווען א שטיק שטאט האט שוין אפגעברענט...

נאר ווען די טרערן פון די גוטע ווערן נאענט צום פייער,
איז עס דער ים, ווו ס'שווימט א נביא פון דער צייט.
הייל ווען די טרערן פון די גוטע מישן אויס זיך מיט פייער
ברייט אפ זיך דאס הארץ פון דער וועלט און שרייט

און שרייט:

גוטע! שניידט זיך אין לעבן אריין ווי א שרויף,
אייער זיג איז די ברכה איבערן גאנצן לאנד.
איר וועט כאפן די קוילן אינמיטן זייער לויף,
אייער פאנצער האלט גאט אליין אין זיין האנג.